

Barbara Cartland

Kärlekens skatt

Den eviga samlingen 27

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

KÄRLEKENS SKATT

Kärlekens skatt

är översatt från engelska av Eva Wennbom

Originaltitel: *The treasure is love* © 1979 Barbara Cartland

Omslagsfoto: Shutterstock

Omslagslayout: grafiskstue.dk

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711653685

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Första kapitlet

1816

Mannen på den ståtliga svarta hingsten red längs den igenvuxna vägen och försökte undvika de torra grenarna som fallit ner från ekarna som kantade den.

Han red över stenbron som spände över sjön och in på gården där gruset var nästan dolt under mossor och ogräs.

Han höll in hästen och satt och såg upp mot den stora vapenskölden av sten som var placerad ovanför den ålderdomliga dörren.

För ett ögonblick stirrade han på den som om han såg tillbaka i historien på dem den hade tillhört.

Sedan flyttade han blicken till de diamantformade fönstren som hade förlorat sitt glas, tegelstenarna som behövde riktas, stenornamenten som var kantstötta eller söndervittrade.

När han långsamt höjde blicken såg han att balustraden som kantade taket var trasig på flera ställen.

Han satt suckande av hästen, klappade den på halsen och sa:

– Gå och leta upp lite gräs, Salamanca, men gå inte för långt bort.

Hästen verkade förstå vad han sa och gick över gården bort mot det höga gräset som nu växte där det en gång hade varit välskött gräsmatta.

Hans ägare stod och såg efter honom. Eftersom han förstod att det var hopplöst att försöka ta sig in i huset genom framdörren gick han sedan runt den sida av byggnaden som ledde bort till stallen och till vänster mot köksingången.

Ingången var övervuxen med lager och andra buskar. Det syntes inget tecken på liv och först trodde han att huset var tomt men när han sedan gick runt buskaget fick han se att bakdörren stod öppen och han gick in.

Framför honom sträckte sig en lång stenlagd korridor med en mjölkkammare på höger sida.

Han kikade in och såg att marmorskivorna som en gång härbärgerat stora krus med grädde nu var tomma och han fortsatte tills han kom till diskrummet och sedan till det stora köket.

Han mindes när det hade hängt skinkor från bjälkarna i taket och spisen var belamrad med dussintals mässingsgrytor och kastruller.

Mrs Briggs, som hade skött matlagningen åt hans far och var känd för sina utmärkta stekar, brukade vara sysselsatt vid det skinande rena köksbordet tillsammans med minst tre kökspigor och flera kökspojkar.

Nu trodde han att det stora köket skulle vara tomt, precis som mjölkkammaren varit. Sedan fick han syn på en liten vithårig kvinna som satt i ett hörn och spritade ärter.

Han stirrade på henne som om han inte trodde sina ögon. När hon tittade upp gick han fram till henne och utbrast:

– Mrs Briggs! Det är väl mrs Briggs?

Den gamla kvinnan såg på honom med sina skumma ögon. Sedan utropade hon:

- Master Tyson! Jag skulle ha känt igen er röst var som helst!

Hon försökte stiga upp men Tyson Dale lade handen på hennes axel och sa:

- Nej, res er inte. Det var verkligen trevligt att se er igen. Jag var nästan rädd att ni inte skulle vara här.

- Åh, nog är jag här, master Tyson, och det är sannerligen en tröst för mina gamla ögon att få se er efter så många år!

- Tretton, för att vara exakt! sa Tyson Dale.

Han drog fram en köksstol och slog sig ner bredvid henne. Han tänkte att mrs Briggs måste vara en bra bit över åttio vid det här laget för hon hade varit en gammal kvinna redan då han lämnade England och for till Indien tretton år tidigare, år 1803.

- Hur har ni haft det, master Tyson? frågade mrs Briggs.

- Det har inte gått någon nöd på mej, svarade Tyson Dale, men nu när kriget är över och armén inte har någon användning av soldater längre har jag kommit hem igen.

Mrs Briggs såg häpen ut.

- Inte tänker ni väl bo här, master Tyson?

- Jag har ingen annanstans att ta vägen.

Mrs Briggs skakade på huvudet.

- Det skulle inte bli särskilt bekvämt för er. Briggs och jag har gjort vårt bästa men ett stort hus som det här är alldeles för mycket för två gamlingar.

- Har ni ingen som hjälper er?

- Det fanns inga pengar att betala någon med efter det er far hade dött. Men Briggs och jag stannade kvar eftersom vi inte hade någon annanstans att ta vägen.

Tyson Dales läppar smalnade.

- Vad har hänt med min fars pengar? Han måste väl ha lämnat något efter sej?

- Hur skulle vi kunna veta något om det? frågade mrs Briggs. Det enda man sa oss var att huset var ert om ni någonsin kom tillbaka från det där hemska kriget, och efter det har ingen sagt någonting till oss.

- Hur har ni klarat er? frågade Tyson Dale.

- Vi hade lite undanstoppat, Briggs och jag, men det var inte mycket och det här sista året har vi haft det svårt att få det gå ihop.

Tyson Dale stack handen i fickan.

- Jag ska försöka gottgöra er, sa han, men jag ska vara uppriktig mot er och tala om att det inte kommer att bli lätt. Men här har ni i alla fall ett par soveraigner tills vidare. Ni skulle kanske kunna göra i ordning lite mat åt mej i kväll.

Mrs Briggs stirrade på guldmynten som om hon inte trodde de var verkliga.

- Jag ska göra i ordning er fars rum åt er. Det är där ni ska sova nu när ni är husets herre och tack och lov så är det inget fel på taket i det rummet!

Tyson Dale tänkte just fråga henne vad hon menade med det när han plötsligt insåg svaret.

Eftersom huset fått förfalla under så lång tid var det naturligtvis oundvikligt att taken skulle släppa in vatten. Utan att ens fråga förstod han att översta våningen var obeboelig.

När han lämnade köket lade han märke till att det fanns damm och spindelväv överallt och han visste att han inte kunde klandra någon annan än sig själv för den saken, men

sanningen var att han inte skulle ha kunnat göra någonting åt det.

Han hade återvänt från Indien och stridit i Wellingtons armé i Portugal när han nåtts av nyheten om faderns död.

Det dröjde ett helt år innan han fick besked om att, eftersom advokaterna inte lyckats finna några dokument som bekräftade hans fars äktenskap, hans farbror gjort anspråk på ställningen som presumtiv arvinge till hans farfar, lord Wellingdale.

Ett år senare fick han genom en slump syn på ett gammalt nummer av Morning Post där det stod att hans farfar var död och att hans fars yngre bror hade blivit den sjätte lord Wellingdale.

Vid den tidpunkten tyckte inte Tyson det spelade någon större roll. Han hade varit alltför upptagen med att kriga mot Napoleon. England och alla privata problem tycktes mycket små och avlägsna.

Det var först nu när han återvänt till en ö som triumferade över att ha besegrat den största tyrann Europa någonsin sett som han började fråga sig själv vad som skulle hända med honom i framtiden.

Det verkade nästan otroligt att Storbritannien mot alla förväntningar hade besegrat en krigsmakt med en befolkning som i början av kriget var nästan tre gånger större än dess egen.

Med större delen av Europa mobiliserad mot vad Napoleon föraktfullt hade kallat »en nation av minuthandlare» hade de besegrat och krossat honom och hans makt.

Tyson Dale visste att trots öns alla uppoffringar hade den under de tjugotvå årens kamp blivit rikare än någonsin förut.

Men medan kommunikationerna, handelstullarna och alla erövringar världen Över hade skapat ett rikt, blomstrande imperium för England så var Tyson Dale tvungen att inse det faktum att han, i likhet med ett stort antal av dem som var ansvariga för segern, var utblottad.

Som vanligt efter ett krig hade de män som kallats hjältar medan de krigade nu kastats tillbaka in i det civila livet, de flesta av dem utan någon pension.

De fick ingen compensation, inte bara för att ha riskerat sina liv i striden utan för förlusten av sina arbeten, sina besparingar och i många fall sina hustrur, hem och familjer.

Tyson Dale hade åtminstone ingen annan än sig själv att bekymra sig för.

Men samtidigt hade han ända sedan han stigit i land vid Dover med sin uniform och sin häst Salamannca som enda ägodelar undrat vad han skulle ta sig till.

Jag har åtminstone Revel Royal, hade han tänkt.

– Revel Royal! utropade han bittert för sig själv när han gick genom korridoren. Det finns då inget kungligt över det nu!

Huset hade testamenterats till hans far, inte av Dales som säkert skulle ha krävt det som de hade krävt titeln, egendomen och hans farfars förmögenhet, utan av hans farmor som hade varit en Osborne.

Eftersom hon ville att hennes äldste son, Hubert, skulle vara oberoende av sin far, hade hon skrivit över huset hon ärvt på honom men hade olyckligtvis inte fått tillstånd att ge honom några pengar.

Tyson Dale visste emellertid att hans far som ung hade fått ett underhåll av sin far. Detta hade han lyckats förvalta

så väl att han till slut haft en liten förmögenhet som han kunde göra vad han ville med.

Till familjens stora vrede hade han i stället för att gifta sig med den flicka de hade valt ut åt honom rymt med församlingsprästens söta dotter då hon ännu var så ung att hon måste ha sin fars tillstånd att gifta sig.

Då man inte väntade sig något tillstånd, eftersom lord Wellingdale ägde pastoratet där kyrkoherden tjänstgjorde, så försvann helt enkelt Hubert Dale och Mary Dawson.

Trots ivriga efterforskningar återvände de inte förrän Mary Dawson hade fyllt tjugoett.

Sedan flyttade de in på Revel Royal och klargjorde att de var man och hustru och att de hade en tvåårig son som hette Tyson.

Lord Wellingdale var inte intresserad.

Han var en halsstarrig, självgod man som ogillade varje slags motstånd och han väntade sig att hans söner skulle lyda honom som om de vore soldater under hans befäl.

Hans andre son George var mycket mer eftergiven och tänkte att om hans äldre bror var så idiotisk att han offrade all bekvämlighet han kunde finna hemma och ignorerade de sociala fördelarna med att ta sig en hustru som skulle accepteras av kungen och drottningen så var det hans ensak.

George gifte sig med en kvinna som hans far gav sitt stora gillande och som själv var adlig.

Lady Edith Dale hade ingen som helst lust att bekanta sig med en kyrkoherdedotter, även om hon var hennes svägerska, och George hade alltid varit svartsjuk på sin äldre bror.

Tyson kunde inte minnas att varken hans farbror, faster eller farfar någonsin hade besökt Revel Royal och om hans

far någonsin talade om sina släktingar så var det med hånfull bitterhet.

Hans mor hade emellertid varit mycket nöjd med att slippa se dem.

Hon älskade mannen hon rymt tillsammans med med en aldrig sviktande hängivenhet som gjorde livet på Revel Royal lyckligt och varmt, inte bara för hennes make utan även för hennes son.

När Tyson nu tänkte tillbaka kunde han inte minnas att han någonsin känt sig ensam eller saknat umgänget med andra barn.

Det hade funnits så mycket för honom att göra – hästar att rida, jaga, fiska, klättra i träd – och en far som ville dela med sig av alla problem och framgångar på den lilla lantegendomen.

Men ändå, tänkte han medan han gick in i biblioteket där han så ofta suttit som barn tillsammans med sin far och talat om vad de skulle göra om de fick råd till det och nästa års skörd blev god, hade det blotta faktum att hans värld hade varit så liten gjort honom äventyrslysten.

Han gick in i armén för att han ville vidga sin horisont och han hade varit en mycket framstående soldat eftersom han hade vetat hur man skulle handskas med sina mannar.

Han hade talat med sina underlydande som hans far hade talat till sina anställda och de följde honom och var redo att kämpa eller dö tillsammans med honom.

När han först fatt nyheten om sin fars död hade han tänkt att det skulle bli en enkel sak för honom att bevisa att hans far och mor verkligen hade varit gifta när han väl kom hem.

I så fall skulle han själv vara den rättmätige arvingen till farfaderns titel och egendomar.

Det var omöjligt för honom att resa hem till England för att sköta om något som verkade vara ett högst trivialt personligt problem jämfört med besegrandet av Napoleon Bonaparte men han skrev i alla fall till sin fars advokat, en man han känt i hela sitt liv.

Han bad denne skaffa fram upplysningar om äktenskapet och fråga hans mor var vigselceremonin hade ägt rum.

Det dröjde ett par månader innan han fick veta att hans brev anlänt efter det att även modern hade dött och fastän man gjort en grundlig undersökning av Revel Royal hade man inte lyckats finna något dokument som intygade att vigseln verkligen ägt rum eller att han, Tyson, hade fötts i äkta säng.

Tyson Dale tyckte att hela situationen var löjlig och han hade inte insett hur allvarlig den var förrän en tidning hade berättat för honom att hans farbror hade blivit den sjätte lord Wellingdale.

Detta berättigade hans kusin Manfred, som han alltid tyckt illa om, att kalla sig högvälboren, medan Tyson själv inte ens vågade ta för givet att han hade laglig rätt till efternamnet Dale.

Jag ska ordna upp hela den här historien när jag kommer hem, hade han optimistiskt intalat sig.

Men nu, när han såg på förfallet runt omkring sig, visste han att det skulle kosta pengar att föra en sådan kamp.

Om han skulle ha råd att äta skulle han inte klara av att betala advokatarvoden.

Biblioteket verkade mindre än han mindes det men det var fortfarande ett mycket vackert rum.

De klara färgerna på böckernas läderpärmar hade sedan länge bleknat och blivit gråa av damm. Dammet skymde också färgerna i det målade taket och det var så många

fönsterrutor som gått sönder och ersatts med tygtrasor att ljuset hade svårt att tränga in fast han drog undan gardinerna.

Det var tio år sedan hans far hade dött och det kunde ha hänt en hel del på den tiden.

På övervåningen såg det ut ungefär som han hade väntat sig.

De stora himmelssängarna stod kvar där de alltid hade stått. Legenden påstod att de hade funnits på Revel Royal ända sedan huset fått sitt namn av Karl II som hade tillbringat en utsvävande helg där tillsammans med ett antal vackra kvinnor.

Innan han avreste hade han sagt till sin värd, sir Thomas Osborne, att huset i framtiden skulle kallas »Revel Royal» eftersom han hade roat sig så enormt där.

Det luggslitna och sjaskiga utseende huset nu uppvisade var som ett hån i jämförelse med den prakt och storslagenhet det en gång ägt.

Tyson Dale fortsatte sin rundvandring. Under hans fötter knakade de lösa golvplankorna, överallt hade tapeterna lossnat och han upptäckte också att innertaket, precis som han väntat sig, hade fallit ner på golvet.

Korridorerna var nästan oframkomliga och då han gick nerför trappan där många stolpar i räcket hade ramlat bort undrade han åter vad han skulle ta sig till med huset och sig själv.

Armén hade lärt honom självsäkerhet. Det var omöjligt att ha befälet över mannarna utan att förvärva en auktoritet som så småningom blir till en vana.

För första gången på många år kände sig nu Tyson osäker och det var en känsla han inte tyckte om.

Skuggorna började bli längre där ute och gamle Briggs som hade varit hans fars butler kom hasande in i salongen som verkade ännu tommare och mer bleknad än något annat rum i huset.

Det var här hans mor alltid hade brukat sitta. Tyson kunde minnas hur han som barn upphetsat sprungit nerför trappan före sin barnsköterska för att det var dags för hans mor att leka med honom och hon brukade vänta på honom i salongen.

Från fönstren hade man utsikt över rosenträdgården som modern varit speciellt förtjust i. På soluret fanns en inskription som han mödosamt stavat sig igenom när han var ganska liten:

*Samla dina rosenknoppar medan du kan. Gamle fader
Tid ilar vidare.*

Det var så sant som det var skrivet, tänkte han nu, och han undrade om det fanns andra rosenknoppar han kunde ha samlat när han var ung, även om många av dem dröjde sig kvar i hans minne och alltid skulle göra det.

När han hade legat i bivack på något utsatt ställe eller varit inkvarterad i ett smutsigt, bullrigt portugisiskt hus som luktade vedervärdigt och var hemsökt av loppor hade hans tankar alltid gått till Revel Royal.

Han hade i minnet förflyttat sig till en värld han hade älskat som barn och där han kunde glömma kriget och allt det otrevliga det förde med sig.

I stället brukade han minnas den första raphönan han hade skjutit och som han stolt burit hem till köket och visat upp för mrs Briggs.

– Jag ska laga i ordning den åt er till kvällsmat, master Tyson, hade hon sagt.

- Nej, hade han svarat. Den är till mamma, men jag hoppas hon låter mej få en smakbit.

- Det gör hon säkert, hade mrs Briggs svarat, och hon kommer att bli stolt över att se att ni kommer att bli en lika god skytt som er far.

Han hade också minnen från slåttervallarna där han hade lekt bland hövolmarna.

Han mindes också när allt hade varit vitt av snö och snickaren på gården hade gjort en liten kälke åt honom. På den hade han jublande kastat sig nerför backarna för att oundvikligen välta längst där nere.

Det fanns så många minnen och han hade alltid trott att han skulle finna Revel Royal precis som han hade lämnat det den dag han återvände.

- Var ska jag börja? frågade han sig nu och hörde gamle Briggs säga:

- Er middag är serverad, sir.

Då han vände sig om tillade den gamle mannen med ett helt annorlunda tonfall:

- Det är verkligen mycket roligt att ni har kommit tillbaka, master Tyson.

Briggs såg ännu äldre ut än sin fru men Tyson kom ihåg att de i själva verket var jämgamla.

Han hade också blivit mycket mager och någonstans hade han hittat sitt livré och tagit på sig det.

Det satt löst på honom men för Tyson var det en välkomnande gest som värmde honom och för stunden sopade bort hans dystra och grubblande tankar.

Han sträckte fram handen.

- Det känns så skönt att finna er och mrs Briggs här. Det skulle inte vara detsamma utan er.

- Det är inte som förr i tiden här, master Tyson, men kanske ska ni kunna få rätsida på saker och ting igen.

- Jag ska försöka, svarade Tyson Dale, men han visste att det var ett ihåligt löfte.

Han behövde pengar men var skulle han få dem ifrån?

Han åt den enkla måltiden mrs Briggs hade lagat åt honom och viftade bort ursäkterna från gamle Briggs att det skulle bli bättre när de fick lite mer tid på sig.

- I morgon, sa Tyson för sig själv, ska jag skjuta någonting till grytan och det kommer åtminstone inte att kosta något.

Sedan undrade han om det fanns någon ammunition till gevären som han sett hänga i vapenrummet som de alltid hade gjort, och om det över huvud taget fanns något att skjuta.

Det var så mycket han inte visste, så mycket att upptäcka om hans hem och fastän han inte ville medge det så var han rädd för vad han skulle komma att få reda på.

Jag skulle ha kommit tillbaka genast efter min fars död, sa han för sig själv när han hade avslutat den enkla måltiden.

- Finns The Dog and Duck fortfarande kvar? frågade han högt.

- Jadå, det gör den visst det, svarade Briggs, men den har bytt ägare. Mr Tug dog för fem år sedan och det är en karl som heter Finch som har den nu.

- Jag ska gå och hälsa på honom, sa Tyson med ett leende. Jag blir inte borta länge men vänta inte uppe på mej. Lämna ytterdörren olåst.

- Det ska jag göra, sir, sa Briggs, och kanske ni vill vara vänlig och skjuta för regeln när ni kommer tillbaka. Låset har varit trasigt i några år.

- Jag får visst börja tänka på att det blir reparerat lite varstans, svarade Tyson.

Han gick ut ur matsalen genom korridoren bort till den stora hallen. På väggarna stirrade hans farmors förfäder på honom ur sina förgyllda ramar.

Han hade aldrig tyckt att porträtten var särskilt vackra men plötsligt greps han av en stark vrede då han tänkte på att porträtten av släkten Dale som målats av flera kända mästare nu var i hans farbrors ägo.

- Fan också! utbrast han. Jag ska finna något sätt att kämpa för min rätt även om det ska ta mej hela livet!

Han gick ut genom ytterdörren och smällde igen den bakom sig eftersom han var så ilsken.

I samma sekund undrade han ängsligt om den skulle lossna från gångjärnen så att han skulle bli tvungen att reparera den också.

Han gick nerför trappan där ogräset och några färggranna blommor stack upp i sprickorna mellan stenarna och sedan visslade han på Salamanca.

Hästen hade lytt order och inte gått så långt bort och nu kom han vankande fram till sin herre och började puffa på honom.

Tyson Dale klappade honom på halsen.

- Hur har du haft det, gamle gosse? frågade han. Du har nog fått mer mat än jag! När vi kommer tillbaka ska vi ta oss en titt på stallet och se om det är i sådant skick att du kan bo där.

Salamanca puffade på honom igen som om han förstod allt som sades och sedan begav de sig i sakta skritt ner mot byn.

Det var en lättnad att finna de svarta och vita halmtäckta husen ungefär som förr. Den grå normandiska kyrkan stod